

Vores børn fortjener et bedre religionsfag

Af Lone Ree Milkær, forkvinde Humanistisk Samfund

I Danmark er vi stolte af at have en folkeskole, hvor alle elever får en forståelse for både dansk kultur og verden omkring os. I skolen får børnene viden, der gør dem i stand til at tage stilling og handle. Historielæren sætter eleverne ind i, hvorfor verden ser ud som den gør i dag. I samfundsfag lærer børnene om politiske, økonomiske, sociale og kulturelle forhold herhjemme og ude i verden. Men ét fag klæder ikke eleverne ordentligt på til den verden, de træder ud i - faget kristendomskundskab.

Lærerne skal her undervise eleverne i den religiøse dimension i livet og den evangelisk-lutherske kristendom, sådan som folkekirken forkynder den. Bibelfortællinger bliver fremstillet som bud på løsningen af 'grundlæggende menneskelige tilværelsesspørgsmål', som det hedder i de fælles faglige mål. Først fra ottende klasse, efter seks års undervisning med salmesang, historier om Jesus og besøg hos den lokale kirke, får børnene en introduktion til "ikke-kristne religioner og andre livsopfattelser". Eller med andre ord - jødedom, hinduisme, islam, buddhisme, humanisme eller andre livssyn.

Tænk, hvis samfundsfag fungerer på samme måde. Forestil dig, at politikerne besluttede at eleverne skulle lære om socialisme og kun socialisme fra første skoledag. Først fra ottende klasse ville ideer som konservatismen og liberalismen blive introduceret.

I Danmark er der ikke én eneste folkeskoleklasse, hvor der ikke sidder en Olivia eller en Mohammed, hvis far eller mor er muslim, ateist eller humanist, eller har et helt andet livssyn. Budskabet i de faglige fælles mål til de børn er, at deres families livssyn er så anderledes, at de andre i klassen først kan tåle at høre om det efter at have gået otte år i skole. En del lærere vælger heldigvis på eget initiativ også at inddrage andre livssyn i undervisningen. Men det burde ikke være nødvendigt, hvis ellers de fælles faglige mål reelt havde et bredt religionsfag som mål.

Skolen stoppede i 1975 med at forestå dåbsoplæring på vegne af kirken, og Undervisningsministeriet skriver på deres hjemmeside, at der siden da er blevet skelnet mellem forkyndelse og undervisning. På trods af det tillader loven stadig, at forældre kan fritage deres børn fra undervisning i kristendomskundskab, så længe barnet er under 15. En regel som kun gælder for det ene fag. Det burde få alarmklokkerne til at ringe. Som samfund bør vi ikke acceptere et skolefag, der er så farvet, at der skal være mulighed for at blive fritaget fra undervisningen. Hvad med den elev, som må stå uden for klasseværelset, når de andre skal lytte til historier om Jesus, som læreren læser op fra børnebibelen? Hvilket signal er det, vi sender til det barn om hans eller hendes families religion eller livssyn?

I dag er vi en million danskere, som ikke tilhører den evangelisk-lutherske folkekirke. Et bud lyder på, at under en halv million af dem er muslimer. Derudover er der ateister, buddhister, jøder – og meget andet. Der er over hundrede trossamfund, som står uden for folkekirken.

Danskerne er en broget flok, når det handler om religion og livssyn. Hver har sin egen fortolkning og tilgang til livet. Samtidig lever vi i en globaliseret verden, hvor vi bliver nødt til at forholde os til det, der tror på i Kina, Pakistan, Israel og USA. Ellers kan vi ikke forstå, hvad der rører på sig derude og hvordan det påvirker os herhjemme.

Kristendomskundskab afspejler hverken danskernes eller omverdenens forhold til religion og livssyn og de fælles faglige mål er ikke justeret til et klasseværelse, hvor eleverne kommer fra hjem med vidt forskellige verdensanskuelser. Faget forbereder derfor ikke eleverne på den virkelighed, som de skal træde ud i, når de tager afsked med folkeskolen. Derudover fylder faget uforholdsmæssigt meget i løbet af et skoleliv. Eleverne har ugentligt en eller to timers kristendomskundskab på skemaet i hvert år af deres tid i

folkeskolen. Undtagen i syvende klasse. Her giver skolen plads til konfirmationsforberedelse, så eleverne kan modtage undervisning direkte fra præsten. Sammenlagt bliver det til 300 timers undervisning igennem børnenes folkeskoleforløb. Samfundsfag får 120 timers undervisning og biologi 150 timer. Kristendomskundskab fylder dermed mere end de to fag *til sammen*.

Hvis børnene absolut skal undervises i religion helt fra de små klassetrin, skal eleverne i det mindste lære en bredere vifte af religioner og livssyn at kende end blot folkekirkens kristendom. Store religioner som islam, jødedom, hinduisme og buddhisme skal have mere plads. Eleverne bør desuden lære, at mange sammensætter deres eget livssyn, at religiøse grupperinger opstår og forsvinder, samt at en del har en verdensopfattelse uden mirakler og guder. Og selv de trosretninger som kun har få tilhængere, skal der også levnes plads til. Fagets navn bør ændres og det kunne f.eks. hedde 'religion, livssyn og filosofi'.

Kristendommen skal naturligvis stadig indtage en særlig plads i sådan en religionsundervisning. For katolicismen og senere protestantismen har i høj grad præget dansk kultur og historie lige siden Harald Blåtand hævdede at have gjort danerne kristne. Men det skal være tydeligt, at også kristendom er en foranderlig størrelse. I de ældre klasser kan religionsvidenskabelige metoder hjælpe eleverne med at se, hvordan religioner ændrer sig over tid, og den religionsvidenskabelige metode bør derfor være en del af de fælles faglige mål. Selvom kristendommen har en særlig plads i dansk historie, fortjener den at blive behandlet med kritiske briller, og de som stiller spørgsmål skal ikke affejes med replikken "Danmark er et kristent land."

Et Religionsfag skal opfordre børn til at være undersøgende og nysgerrige i forhold til samtlige trosretninger og det skal forberede vores børn på den verden, de skal leve i. Det skal skabe kritiske og tolerante medborgere, som har kendskab til, hvad naboen tror på, i stedet for fordomme.